

ELFÚJTA
A SZÉL

CHARLOTTE LEONARD

ELFÚJTA A SZÉL

Egy hollywoodi szerelem
és minden idők legnagyobb
filmjének története

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Charlotte Leonard: *Gone with the Wind* –
Eine Liebe in Hollywood und der größte Film aller Zeiten
Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin, 2023

Fordította
Hatvani Patricia

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv és grafika
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-162-4

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Hatvani Patricia 2023
Borítóképek © mauritius images / Cyrille Gibot / Alamy /
Alamy Stock Photos

Prológus

Los Angeles, 1940. február

Útban a Hotel Ambassador felé Vivien Leigh kinézett a limuzin ablakán. Lassan alkonyodni kezdett, és Los Angeles fölött az ég olyan elképesztő narancssárga színt öltött, amelyet Vivien eddig csak Kaliforniában látott. Itt még a színek is élénkebbek és intenzívebbek, mint otthon, Angliában.

– Irene rettentően csalódott lesz – súgta a fülébe Olivia de Havilland. Vivien balján a kolléganője, jobbján pedig Larry ült. – Hogy tehetette meg vele David, hogy csak úgy otthagya?

– Kizárólag a filmre tud gondolni – vonta meg a vállát Vivien. – Hiszen ismered.

Az *Elfújta a szél* tizenhárom Oscar-díj-jelölése teljesen elvette az eszét a producernek. Hatalmas volt a verseny, 1939 a nagy filmek és a remek színészek éve volt, és mégis... Vivien, Olivia és Larry is a jelöltek között szerepelt, akik aznap este ringbe szálltak az áhított filmművészeti díjért.

– Izgultok? – kérdezte Olivia.

– Már semmit sem tehetünk. A döntés megszületett.
– Vivien halkán felsóhajtott, miközben magában végigpörgette az elmúlt évek eseményeit. A forgatás a tűrőképessége határait súrolta. És ezzel nemcsak ő volt így, hanem mindenki, aki részt vett a filmben. Most mégis éberebb volt, mint valaha. Izzadt tenyerét beletörölte az elegáns ruhájába. Larry, szokás szerint, most is megérezte rajta a feszültséget, és meleg kezét rátette az övére. Egymásra néztek.

– Minden rendben lesz, Vivling – súgta a fülébe Larry. A férfi mély, kellemes hangja jó érzéssel töltötte el Vivient. Soha nem gondolta volna, hogy képes lesz valakit ennyire szeretni.

Aztán végre megérkeztek a Hotel Ambassadorba. Talán mégis hallgatnia kellett volna a belső hangjára, és Larryvel a tengerhez kellett volna menniük ahelyett, hogy beszűfolódnak egy több száz emberrel teli terembe. Lehunyta a szemét, és egy pillanatig kiélvezte a csendet, hiszen tudta, hogy már nem tart sokáig.

– Itt vagyunk. – Larry határozott mozdulattal kitarta az ajtót, majd a kocsi köré gyűlő tömeggel szemben, mintegy védelmi vonalat képezve, kiségitette az autóból az estélyi ruhát viselő Vivient.

Egyből megindultak a kiáltozások, és villogni kezdtek a vakuk.

– Nézzen ide, Miss Leigh!

– Lesz folytatás?

– Milyen szerepben látjuk legközelebb, Miss Leigh?

– Az ott Laurence Olivier Ön mellett?

Vivien azonban csak mosolygott, csókokat dobált a levegőbe, és integetett a rajongóinak. A „The Ambassador” feliratú óriási kerek tető alatt vörös szőnyeg húzódott. Az ajtónál már ott várt rájuk David O. Selznick. Vivien körülnézett, Clark Gable-t azonban sehol sem látta. Ezek szerint még nem csilapodott a viszály a színész és a producer között. David tárt karokkal jött felé, mintha magának és a világnak is bizonygatni akarná, hogy minden rendben van. Vivien megfogta a férfi kezét, és lábujjhegyre állt. Még a túsarkú cipőben sem ért fel a producer arcáig. David lehajolt, majd jobbról is, balról is finoman arcon csókolta Vivient.

– Larry, de örülök, hogy te is eljöttél! – Selznick kezét nyújtott a férfinak. A producer még mindig úgy tett, mintha Vivien és Larry csak jóbarátok lennének, akik pusztán brit származásuk miatt találtak egymásra Hollywoodban. Holott a *Photoplay* már lehozta a szerelmük történetét. Hollywood azonban pontosan ilyen: nem a valóság számít, hanem a látzat, amiben az emberek hinni akarnak.

– Keressük meg a helyünket! – Ahogy David behúzta a nyakát, Viviennek folyton egy teknősbéka jutott róla eszébe.

Az előcsarnokban lévő táblák jelezték, merre van a Coconut Grove, bár valójában nem volt rájuk szükség, egyszerűen csak sodródni kellett az elegánsan felöltözött emberek áradatával.

– Micsoda furcsa egyveleg! – Vivien csak ámuldozott, miközben David az asztalukhoz vezette őket. – Itáliai vagy mór stílus?

– Mindkettő. – Larry megrázta a fejét. – Az amerikaiaknak egyre megy, hiszen a két ország ott van egymás mellett.

A hatalmas termet szegélyező műpálmák állítólag Rudolph Valentino *A Sejk* című filmjének díszleteiből maradtak meg.

David Vivien mellé préselődött, hogy a keskeny ajtón át együtt lépjenek a kamerák elé.

– Tovább, kérem, menjenek tovább! – noszogatta őket egy talpig fehérbe öltözött pincér. Hedy Lamarr feltűnő fekete-fehér ruhában odaintett Viviennek. Formás ajkáról könnyen le lehetett olvasni a szót: „Gratulálok!” Vivien visszaintegetett. Vajon nem túl színes az ő pipacsminás lila ruhája egy Oscar-gálára?

– Pezsgőt a hölgyeknek? – David rámosolygott Vivienne és Olivára. Vivien aznap a producer sztárja volt. Bólintott, majd egy húzásra kiürítette a poharát. Lassan apadni kezdett a vendégek áradata, és a teremre várakozásteljes csend telepedett.

– Jó estét kívánok! – nyitotta meg az ünnepséget Walter Wanger, majd átadta a szót Daryl Zanucknak, aki a technikai Oscar-díjakért volt felelős. David egyik cigarettáról gyújtott a másikra, miközben a filmje sorra nyerte el a díjakat.

Amikor Walter Wanger átadta a mikrofont Bob Hope-nak, még Vivien is rágyújtott. Bár Bob kétségtelenül vicces

volt, Viviennek túl sok minden kavargott a fejében, ahhoz, hogy figyelni tudjon rá.

Valóban itt ül ezek között a befutott sztárok és feltörekvő sztárocskák között? Ráadásul ma Larryvel együtt tényleg megkapják a legnagyobb elismerést, amit Hollywood adhat nekik? De mi van akkor – bár erre gondolni sem mert –, ha csak az egyikük nyer?

Vivien csak akkor kapta fel a fejét, amikor kihirdették Sidney Howard posztumusz Oscar-díját a legjobb forgatókönyvért, amely az ő filmjükhöz készült.

Victor Fleming, aki elnyerte az *Elfújta a szél* legjobb rendezőjének járó díjat, a stábból senkinek sem mondott köszönetet, ám Vivien ezen nem lepődött meg. David, hogy átvegye az Irving G. Thalberg-émlékdíjat, úgy pattant fel, mint egy kisfiú, aki megszerezte a kedvenc filmsztárjának az autogramját.

Amikor már sorban ott ragyogtak az aranyoszobrocskák, Fay Bainter vette át a szót. Ahogy az egyik legjobb női mellékszereplőként felhangzott Olivia de Havilland neve, a színésznő fészkelődni kezdett Vivien mellett. Ám a díjat végül a Mammyt alakító Hattie McDaniel kapta meg.

Vivien körülnézett, hogy gratuláljon a kolléganőjének, Hattie azonban nem az asztaloknál foglalt helyet, hanem a hátsó sorokba számúzték. Vivient így még inkább elégedettséggel töltötte el, hogy a színes bőrű színésznő nyerte el a díjat. Hattie alig szólt pár szót, majd egy zsebkendővel a szemét törölgetve elhagyta a színpadot.

Végül Spencer Tracy lépett a pódiumra, hogy kihirdesse a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat. Vivien az asztal alatt Larry kezét szorongatta. Kedvese kissé feszülten biccentett felé. Ám nem az ő neve hangzott el utoljára – Larry egyszerre volt boldog és csalódott.

– Ez csak Hollywood – súgta a fülébe Vivien. – Nekünk a színpad az életünk.

Bár Larry bólintott, látszott rajta, hogy ez sovány vigasz. Mégis hősiezen mosolygott:

– Annál jobban fogunk örülni a te sikerednek!

Időközben ugyanis már ő is pontosan olyan jól tudta, mint Vivien, hogy aznap nem fog üres kézzel távozni a szerelme, a kollégáik pillantásaiból ezt már sejteni lehetett. Vivien mégis úgy tett, mintha feszülten várná Tracy bejelentését. Legszívesebben felpattant volna, hogy gyorsan kiigazítsa a rúzsát, és ellenőrizze, nem lett-e piros a foga, jól áll-e a frizurája, hogy nem túl mély-e a dekoltázsa. Ehelyett az asztal alatt ismét Larry keze után nyúlt. A férfi szerelmesen simogatta hüvelykujjával Vivien puha kézfejét.

Együtt várták, hogy Spencer Tracy beharangozza, amire egész este készültek:

– A legjobb női főszereplőnek járó díj jelöltjei: Bette Davis a *Későn jött boldogságból*, Irene Dunne a *Szerelmi történetből*, Greta Garbo a *Ninocskából*, Greer Garson az *Isten vele, tanár úr!*-ből, és végül Vivien Leigh az *Elfújta a szélből*.

Ahogy Tracy hatásszünetet tartott, többen tapsolni kezdtek.

– És a nyertes... – Tracy ismét rápillantott a kezében lévő kártyára. A másodpercek csigalassúsággal peregtek, amíg fel nem hangzott a győztes neve: – Miss Vivien Leigh, aki az *Elfújta a szél* című filmben Scarlett O’Harát alakította.

– Gratulálok Vivling, megérdemelted! – súgta a fülébe Larry, mielőtt a szavai belevesztek volna a harsány tapsviharba.

Vivien ragyogó arccal állt fel. Mámorosan indult el a színpadra vezető rövid úton, miközben mindenfelől gratulációk záporoztak felé. Biztosan vannak köztük néhányan, akik hallottak a forgatás viszontagságairól. Legalábbis Vivien ezt olvasta ki a pillantásukból. A lépcső meredeknek tűnt, remélte, hogy nem fog megbotlani, és az uszályára sem tapos rá. Szerencsére csak egyetlen pohár pezsgőt ivott, ám még azt is megérezte. Vagy a boldogságtól gyengült volna el úgy a lába? Végül felért a színpadra, és Spencer Tracy átnyújtotta neki az aranszobrot.

– Szívből gratulálok!

– Köszönöm! – suttogta Vivien. – Köszönöm!

Győzedelmesen magasba emelte az Oscart, majd egy kicsit lejjebb hajtotta a mikrofont. Mély levegőt vett, és köszönetet mondott a közönségnek, a kollégáknak, végül pedig annak a férfinak, aki ezt az egészet lehetővé tette: a producernek, David O. Selznicknek. Még ha nem is zökkenőmentesen jutottak el idáig, Vivien pontosan tudta, mi az, ami miatt köszönettel tartozik neki.

Egy pillanatra elhallgatott, és remélte, hogy a mosolya többet mond ezer szónál is. Mert egyvalakinek nem mondhatott nyilvánosan köszönetet. Annak az embernek, aki nélkül nem lett volna képes meghódítani Hollywoodot. Szíve választottjának, akivel le akarta élni az életét: az ő Larryjének.

Első fejezet

London, 1934

Miközben Vivian Holman rutinos mozdulatokkal kifésülte hosszú, sötétbarna haját, a tükörből a férjét figyelte. Leigh szokásához híven most is előbb bújt ágyba, mint a felesége, és belemerült az egyik szakkönyvébe. Vivian éjjeliszekrényén halomban álltak az épp aktuális regények és a klasszikus színdarabok.

Házasságuk soha nem volt olyan szenvedélyes, mint amilyenre Vivian vágyott, az elmúlt október óta meg végleg úgy tűnt, mintha Suzanne születésével Leigh letudta volna a házastársi kötelességét. Ugyanakkor odafigyelt Vivianre, kifinomult ízléssel rendelkezett, és keresett annyit, hogy megengedhették maguknak a Little Stanhope Street-i házat. Viviant mégis egyre gyakrabban marcangolta a kérdés, be kellene-e érnie ennyivel. Milyen gyönyörű életről álmodozott, amikor gyerek volt!

Egy pillanatra becsukta a szemét, és felidézte magában az indiai gyermekkorát, érezte az egzotikus fűszerek illatát, a csípős curry ízét, újra hallotta a dzsungel állatainak hangját. Hogy szerette a távoli szülőhazáját, hogy hiányzott neki még ennyi év után is a meleg és a napsütés! India volt számára az az ország, ahol szabadjára engedte a fantáziáját, ahol álmokat szőtt, ahol fényes, gazdag jövőt látott maga előtt. Édesanyja rengeteget mesélt neki, hol könyvből, hol fejből, és e történeteket aztán Vivian elalvás előtt még tovább szövögette. Hercegnő akart lenni, ám végül elküldték a zord Angliába.

Az internátusban új célt tűzött ki maga elé, ám az már közel sem volt olyan egzotikus, mint amiről Indiában fantáziált. Amikor az iskolai színdarabban megkapott egy aprócska szerepet, elhatározta, hogy színésznő lesz. A taps bűvöletében megfogadta: egyszer majd minden este ott fog állni egy nagy színpadon.

Jelentkezett egy színitanodába, és már túl volt az első órakon, amikor megismerkedett Herbert Leigh Holmannel. Leigh, ahogy a barátai hívták, akkoriban borúsnak és szomorúnak tűnt. Még mindig az első szerelme után vágyódott, amitől Vivian számára csak még vonzóbb lett, és mindent bevetett, hogy elnyerje a férfi szívét. Az esküvővel nem sokat vártak, és hamar édesanyává is vált,* onnantól kezdve viszont foggalkörömmel küzdött azért, hogy ne kelljen feladnia a színészi

* Suzanne 1933. október 12-én született. (A szerk.)

álmait. Egek! Jó társa volt Leigh-nek, nagyszerű háziasszony, érdeklődő, és művelt. Miért nem volt hát vele megelekedve Leigh, és miért nem engedte, hogy folytassa a színi tanulmányait, és kipróbálja magát a színpadon?

Mennyit küzdött azért, hogy megfeleljen a férje elvárásainak: feleség legyen, és édesanya, aki a Little Stanhope Street-i kis háztartást vezeti, és a szakácsból, szobalányból és Suzanne dadusából álló, háromfős személyzetet irányítja. Csak mert szerette a férjét, és fontos volt neki a biztonság, amelyet Leigh nyújtott számukra. Viszont be kellett látnia: ennél többre vágyott.

Leigh nem nézte jó szemmel Vivian színésznői ambícióit. A legtöbb férfihoz hasonlóan ő is úgy vélte, hogy egyedül az ő feladata a család eltartása. Egy dolgozó nő élő bizonyíték lenne arra, hogy férfiként kudarcot vall. Akármennyire is igyekezett Vivian, nem tudta a férjét jobb belátásra bírni. Vagyis *még* nem, ugyanis biztos volt benne, hogy csupán időre van szüksége ahhoz, hogy végre közelebb kerüljön az álmaihoz.

Ezenkívül, még ha Leigh nem is mondta ki nyíltan, gyanakvón állt a színházhoz. Viviannek néha az volt az érzése, a férje I. Erzsébet korában él, amikor a vándorszínészeket még törvényen kívülieknek tekintették. A filmeket sem tartotta sokra, a szabadidejét inkább könyvek társaságában vagy férfiklubokban töltötte.

A sors iróniája, gondolta gyakran Vivian, hogy külsőleg a férje Leslie Howardra, a kedvenc színészére hasonlít: magas, sovány, elegáns úriember, kopaszodó halántékkal.

Bizonyára ez volt az egyik oka annak, hogy beleszeretett, és gyorsan feleségül is ment hozzá. Talán elhamarkodottan... Tény, hogy Leigh figyelmes és rendkívül jó modorú volt. Végül is szerette őt a férje, és minden másban megpróbált a kedvében járni. Egyedül azzal az oldalával nem tudott mit kezdeni, hogy Vivian színpadra vágyott, és az embereket akarta szórakoztatni.

Mindaddig, amíg a férjét nem tudja meggyőzni arról, hogy újra színiórákat vegyen, egyelőre csak egyet tehetett: nézőként járt színházba, hogy megcsodálja a színészeket, bizonyos mértékig irigyelje is őket, és hogy tanuljon tőlük.

– A Lyric Színházban *A királyi családot* játsszák. – Vivian a tükröből figyelte Leigh reakcióját. – Nem nézzük meg együtt?

Vivian olvasott egy kritikát, amelyben a számára addig ismeretlen színészt, Laurence Olivier-t Tony Cavendish alakításáért az egekig magasztalták.

– Drágám! – Vivian látta, ahogy Leigh grimaszol. – Tudod, hogy ez nem az én műfajom. Menj el egy barátnőddel vagy Oswalddal, és érezd jól magad!

Oswald Frewen neve gyakran hangozott el, amikor Vivian színházba akart menni. Oswald a család barátja volt, és Vivian biztos volt benne, hogy a férfi érez valamit iránta. Mindenesetre Frewen soha semmi jelét nem adta volna Vivian

iránti szerelmének, ahhoz ő túlságosan is úriember volt. Viszont mindig rendelkezésre állt, ha Viviannek kísérőre volt szüksége.

– De én szeretném, ha végre együtt mennénk el valahova.
– Vivian végighúzta a puha kezét a haján, majd a férjéhez fordult. – Leigh, szeretlek, de a színházat is szeretem. Kérlek, ne becsüld alá a színház iránt érzett szenvedélyemet.

Leigh felült, lerakta a könyvet, és Vivianre mosolygott.

– Ha annyira fontos neked, kedvesem, akkor természetesen elmegyek veled.

Néha rettentően leereszkedően tudott viselkedni. Vivian legszívesebben dobantott volna a lábával, hogy a férje értésére adja, mennyire sokat jelent neki a színpad, de azzal csak egy dacos gyerek látszatát keltette volna, aki mindenáron véghez akarja vinni az akaratát. Így újra belenézett a tükörbe, pontosan százszor átfésülte a haját, majd bekrémezte az arcát és a kezét. Szomorúan pillantott a nagy kezére, ami egyáltalán nem passzolt az amúgy törékeny alkatához. Viviannek a keze volt az egyetlen, amivel nem tudott megbékélni, és sajnálta, hogy nincs rá valami varázsszer, amivel lekicsinyíthetné.

Ahogy befeküdt Leigh mellé, halk sóhaj kíséretében kezébe vette a *Timet*. Ahhoz azonban túl sok gondolat kavargott a fejében, hogy koncentrálni tudjon a bonyolult keresztretjvényre. Úgyhogy inkább elvett egy könyvet az éjjeliszekrényéről, méghozzá az egyik kedvenc regényét, az *Üvöltő szeleket*.

Jól bele tudta képzelni magát a megzabolázhatatlan hősnő, Catherine szerepébe. Ha valaha megfilmesítenék a regényt, remélte, hogy őrá osztják ezt a szerepet. Persze ahhoz folytatnia kellene a színészképzőt.

Lázasan agyalt azon, hogyan juthatna közelebb a céljához. Igen, meg fogja nézni *A királyi családot*, de nem a jó öreg Oswalddal, hanem Beryl Samsonnal, az egyik barátnőjével a színművészeti iskolából. Nem árt melegen tartani a régi kapcsolatokat, és Berylrel mindig is jól érezte magát. A gondolattól jókedvre derült. Megcsókolta Leigh-t, majd lekapcsolta az olvasólámpáját. Remélte, hogy Beryl rá fog érni.

– Köszönöm, kedvesem! – Vivian belekarolt Oswald Frewenbe. – Mihez is kezdenék nélküled!

Ez így is volt, ugyanis Beryl nem ért rá, Vivian viszont nem akart egyedül színházba menni. Bár Leigh jól tolerálta a felesége szeszélyeit, világos határokat szabott, mi az, amit Vivian megengedhet magának.

– Nos, mit nézünk meg? – Oswaldot ugyan jobban érdekelte a politika és a haditengerészet, Viviant soha sem utasította vissza, ha ő színházba vagy kiállításra hívta. – Remélem, nem Shakespeare-t. Nekem az túl nehéz.

– Biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog! – Vivian Oswald karjára hajtotta a fejét. – George S. Kaufman és Edna Ferber írta a darabot, és Noël Coward vitte színpadra.

– Rendben, de miről szól?

– Egy színészcsalád színpadi és színpadon kívüli életéről.

Oswald odakísérte Viviant a helyükre. Jobban örült volna egy páholynak, Vivian azonban minél közelebbről szerette volna látni a színpadot. Érezni akarta a krétapor illatát, halani a jelmezek susogását, megcsodálni a finom sminkeket.

Ahogy elhúzták a vörös bársonyfüggönyt, egyből kalapálni kezdett a szíve. Bármit is gondol Leigh, ez az ő világa, itt érzi otthon magát.

Tetszett neki a darab. Nem volt valami fergeteges, de szórakoztató, legalábbis addig a pillanatig, amíg a Tony Cavendisht alakító Laurence Olivier meg nem jelent. Berontott a színpadra, áradt belőle az életerő, forgatta a szemét, fel-alá járkált, és minden figyelmet magára vont. Vivianét is, aki teljesen megfélekedett a körülötte lévő világról, onnantól kezdve a többi színészt már észre sem vette. Tekintete egyedül a férfin, Laurence Olivier-n nyugodott.

Nem túl magas, inkább sovány, nagy, bozontos bajuszt viselt, amiért Vivian ugyan nem igazán rajongott, a férfinak azonban remekül állt. Vivian a szája elé tette az összekulcsolt kezét, nehogy izgalomában véletlenül felsikoltson.

Ahogy a színész a közönség felé fordulva tekintetével végigpásztázta a jelenlévőket, Vivian esküdni mert volna, hogy rajta

hosszabban időzött el, mint a többiekén. Úgy vert a szíve, mintha futott volna, mintha ki akarna ugrani a mellkasából, egyenesen Laurence Olivier lába elé. Holott jól ismerte azt a láthatatlan falat, amit a fény húz a közönség és a színészek közé. Mégis mintha a bőrén érezte volna a férfi pillantását.

– Ez jó volt! – Oswald hangja rángatta ki a kábultságából. Észre sem vette, hogy vége lett a darabnak, Oswald kikérte a kabátjukat a ruhatárból, és már az ajtó előtt álltak, hogy induljanak. Ennek nem lenne szabad megtörténnie. Ahelyett, hogy Leigh-hez hazamenjen, Laurence Olivier öltözőjébe vágyott, gratulálni akart a férfinak a káprázatos előadásához.

Nehezeére esett meggyőznie magát, hogy Oswalddal együtt taxiba szálljon, és majd máskor fogjon kezét Olivier-vel. Igen, mindenképpen találkozniuk kell!

– Tényleg nem túloztál – fordult Beryl Vivianhez a szünetben. Barátnője belekortyolt a pezsgőjébe, majd ismerősök után kutatva körülnézett. A londoni színházi emberek gyakran tűnnek fel premiereken, évfordulókon, meg akár a maihoz hasonló egyszerű előadásokon is. – Már tényleg harmadszorra látod ezt a darabot?

Vivien csak bólintani volt képes. Még mindig Laurence Olivier hatása alatt állt. A színész olyan energiával és kisugárzással rendelkezett, hogy Viviant azonnal levette a lábáról,

és a második előadást is lélegzet-visszafojtva ülte végig. Még csak nem is pislogott, nehogy bármit is elmulasszon Laurence játékából. Mivel nem volt róla teljesen meggyőződve, hogy a rajongása nem túlzás-e, elhívta Berylt, és alig bírta kivárni, hogy barátnője elmondja a véleményét. Persze tartott is a kritikától. Valóságos érzelmi hullámvasúton érezte magát. Mit tud ez a Laurence Olivier, ami miatt ő első látásra beleszeretett?

– Nem gondolod, hogy Olivier túljátssza a szerepét? – kérdezte Vivian, bár ő egy pillanatig sem látta így. Ám Beryl kritikái talán segítenének neki abban, hogy ne pusztán rózsaszín szemüvegen át lássa a színészt. – Néha azért kissé túlzásba esik.

– Dehogyan! – ellenkezett hevesen a barátnője. – Biztos vagyok benne, hogy az egyik legnagyobb színész lesz.

– És jól is néz ki, nem? – Talán kicsit sovány, de ez a sötét szem, a markáns arcvonás... Á, semmi értelme, be kell ismernie. – Beryl, feleségül fogok menni hozzá. És együtt állok majd vele színpadon.

Barátnője hosszan bámult rá, mire végül csak ennyit sutogott:

– De Vivian, hiszen te már férjnél vagy!